

1/1 Andělé s drápky (M. Schmiedhuberová, 14) 2. místo

Upřímně, koho z vás by napadlo, že předoucí klubko chlupů rozvalující se na vašem gauči je ve skutečnosti maličký kočičí anděl, který má prostý, ale o to složitější úkol – udržovat vaši duši a srdce šťastné. Je to tak. Já jsem jedna ze Strážců. Mám hedvábný šedý kožíšek a na svět se dívám jasně žlutýma očima s jantarovými odlesky. Jsem Lentlee a tohle je můj příběh.

Nejvyšší andělé nás stvoří pomocí živlů. Nade vše milujeme Oheň, protože on nám daroval naši duši, tedy temperament, divokost, žár v nitru a obecně krásu. Země nám dala těla, smysly, ladnost. Vítr vlastnosti jako je rychlost a dopad na všechny čtyři. Voda nám dala jen intuici na počasí, proto tak nemáme rády vodu – nevěříme jí. Po našem stvoření nás nejstarší Strážci vyučují tři čtvrtě roku a pak se vydáme hledat našeho člověka, kterého máme Osudem určeného, ale nevíme, kdo to je a kde se přesně nachází. Jen to podvědomě cítíme a jakmile se nás dotkne, poznáme ho. Většina lidí má více Strážců, někdy se vystřídáme, jindy se sejdeme najednou v jednom domě. Vždycky odložíme svá stará těla a vrátíme se jako nemotorná kořata. Někdy při hledání našeho člověka využijeme „přestupné zastávky“ kdy pomáháme člověku, který není náš. Když se poblíž objeví jeho pravý Strážce, opustíme ho. Jakmile najdeme našeho člověka, provázíme ho v různých tělech. Po jeho smrti ho buď doprovodíme do nadpozemského života, nebo zůstaneme a Osud nás přidělí k členům jeho rodiny.

Protože je mi půl roku, měla jsem si svého člověka hledat až za tři měsíce. Jenže tak to nebylo. Měli jsme praktickou hodinu na pozemském světě a úkolem bylo rozsévat radost do srdcí kolemjdoucích. Byl to vcelku úspěšný den, sice mě skoro trefili míčem do hlavy, ale to by mi nevadilo. Jen ty kluky by asi vyděsilo, kdybych se jim rozplynula před očima a objevila se o kousek dál. Kožíšek jsem měla plný lásky od ženy, která mě zrovna hladila. Láskyplně štěbetala a drbala mě za uchem. „Ty jsi ale pěkná, kdepak bydlíš?“ Rozpředla jsem se ještě hlasitěji a v duchu jsem se smála. Jo, to by ses divila. Oblaka bys nečekala, co?

Když odešla, chtěla jsem se vrátit domů, ale něco mi v tom zabránilo. Rozhlédla jsem se. Po ulici šla tmavovlasá, asi dvanáctiletá dívka. Srdce se mi sevřelo jejím zoufalstvím. Vylezla jsem z příkopu na horký asfalt a pozorovala ji. Něco mě k ní táhlo. Rozeběhla jsem se k ní. Zvedla hlavu a překvapeně si mě prohlížela, ale její tvář se postupně rozzářila. „Ahoj, čičí.“ Sedla si na obrubník a já se jí vyškábala do klína.

Podrbala mě. Překvapeně jsem se odtáhla. V nitru se mi usadil Oheň sotva se dotkla mé srsti. Můj člověk? Otřela jsem se jí o ruku a předla. „Připomínáš mi naši Izi. Máš její pohled. To je moje sestra, víš? Teď je v nemocnici... a...“ Opřela jsem se jí o břicho a olízla jí tvář od slz. Smutně se usmála. „Jak se jmenuješ?“ *Jak jen budeš chtít.* Tiše jsem předla. Chvilí se se mnou mazlila a pak mě položila na zem. Vstala a smutně mi zamávala. Hej! Překvapeně jsem koukala na její záda. Ona to necítí? Svalovala jsem vinu na její zármutek. „Stůj! Jsem tvoje Strážkyně! Tak zastav, prosím...“ Slyšela jen kočičí vřeštění, ale zastavila a s obavami se na mě dívala. „Copak? Kde bydlíš?“ *Očividně s tebou, když jsem ztratila andělské kouzlo a mám hlad. V nebi jsme se totiž živilí láskou a radostí.*

Zamyšleně se na mě dívala, pak mě vzala do náruče a zamířila k oranžovému domu. Odemkla a položila mě na zem. „Mami? Nesu překvapení!“ Zavolala. Ze dveří napravo vyšla usměvavá žena. Těkala překvapeným pohledem na dceru a na mě, která jsem se jí ovíjela kolem kotníků. „Ale, Nino, to nejde... Táta říkal... a co Isabella?“ Něco bylo špatně. Tázavě jsem se podívala na ženina anděla. Laskavě se usmál a mrkl. Ulevilo se mi. Andělé mě v tom nenechají. Když už mám tak natvrdlou rodinu, oni mi pomůžou. Mrkla jsem na pozdrav a rozeběhla se do dveří, které byly otevřené. Hupsla jsem na postel a uvelebila se na peřinu s potiskem kreslené dívky ve žlutých šatech.

Ta žena, nejspíš se jmenovala Mami, se zasmála a pohládila mě. Nina se usadila vedle a usmála se. „Víš, mami, napadlo mě, že by se Izi možná uzdravila rychleji, kdyby tady na ní čekalo kotě. A bylo to, jako by tam na ulici čekala na mě.“ Podívala se na poličku, kde byla fotka mojí Niny s nějakou malou usměvavou holčičkou. To je Izi? Mami ji pohládila po vlasech. „Zkusíme to. Ale táta... Necháme si jí tady do soboty a až se táta vrátí, dohodneme se... A taky pokud něčí není, je moc hezká... Ale je milá.“ Mami mě podrblala. Nina vesele zavýskla a políbila mě mezi uši. „Slyšíš? Jsi naše! Jak ti budeme říkat, prcku?“ Rozhlédla se po pokoji a pak se podívala na povlečení. „To je Bella z Krásky a zvířete. Izi jí zbožňuje. Až se vrátí, podíváme se na to...“ Ztuhla a na tváři se jí objevil ještě širší úsměv. „Bella znamená krásná... Izi by se líbilo, kdyby ses jmenovala podobně a ty přece jsi princezna... Princezna koček,“ Podrbala mě. „Tak co, Bello?“ Zapředla jsem. Lentlee Bella. Mně to zní skvěle. Mami jen zakroutila hlavou a smála se. Podrbala mě pod bradou a odešla.

Nina si lehla ke mně. „Ale musíš je ještě přesvědčit, Bell,“ zašeptala mi do kožíšku. Když jsem se jí zadívala do rozzářených modrých očí, naplnilo se mi srdce odhodláním

a úzkostí. Pokud neuspěju.... Přitulila jsem se k její tváři. *Dokážu to. Přesvědčím je. Nedovolím smutku, aby se ti usadil v srdci. Nikdy tě neopustím.* „Přísahám.“

1/2Poslední telefonát (J. Staníková 13)

1

„Ahoj mami, jak se máš?“

Řekl nervózní ženský hlas do telefonního sluchátka detektivní kanceláře. Postarší muž držící sluchátko u ucha nesouhlasně zamručel, poté se zhluboka nadechl a mírně podrážděným tónem odpověděl: „Tady detektiv Jackson z detektivní kanceláře v Belm street. Obávám se, že voláte na špatné číslo.“ Bez jakéhokoliv dalšího slova zavěsil. „To nebylo hezké.“ Řekla pobaveně žena sedící naproti němu. Měla ocelově modré oči a podle všeho byla o něco mladší než její společník. Když si všimla detektivova našťvaného pohledu zasmála se a zápalkou si zapálila cigaretu. Podle obsahu popelníku nebyla zdaleka první. Dlouze potáhla a vypustila sněhobílý kouř rozplývající se po místnosti. Když ho Jackson ucítil, sáhl do kapsy, ve které skrýval pár ručně ubalených cigaret. Jednu z nich uchopil mezi ukazováček a prostředníček a druhou rukou se ji chystal zapálit, když v tom ho vyrušilo řinčení telefonního sluchátka, které nevyčerpatelně volalo o zvednutí. Detektiv zmučeně zakvílel, bouchl do stolu a zvedl ho. Jeho společnice se značně bavila na jeho účet. Věnoval jí jeden z pohledů, kterých se jeho okolí tak bálo. S ní to ani nehnulo. Vyčkávala na slova volajícího, který se měl za pár vteřin ve sluchátku ozvat. Jackson to téměř okamžitě poznal a promluvil:

„U telefonu detektiv Jackson, kancelář Belm“ „Mami musím s tebou mluvit!“

Detektiv sluchátko s bouchnutím odhodil. Podivná osůbka ho značně vytáčela. Kolegyně si neodpustila drobné pošťouchnutí. „Třeba se jí líbíte.“ Řekla se smíchem a připálila si jeho vlastní cigaretu, kterou mu během hovoru ukradla. „Tomsová, kolik cigaret mi ještě seberete? Nejspíš si otevřu velkoobchod.“ „Ale no tak, Georgi. Máš problém se rozdělit se svou na nikotinu závislou kolegyní? Kromě toho, pokud ti instinkt stále slouží, věřím, že bys měl té ženě zavolat. Něco tady nehraje.“ „Pokud mi můj instinkt stále dobře slouží, nenechám si radit od své paranoidní kolegyně, která podle všeho nemá všech pět pohromadě.“

Tomsová potáhla ze své nové cigarety, vypustila hned několik obláček kouře, zamrkala a vyhlédla z okna na rušnou ulici. Pár vteřin se jen mlčky dívala a hned poté

nepřítomně odpověděla své vlastní myšlence, která se jí přelívala hlavou jako přívalová vlna.

„Co když volala o pomoc?“ Jackson na ní hleděl, jako kdyby se dočista zbláznila. „Co prosím?“ „Co když jí někdo vyhrožoval a ona měla povoleno zavolat své matce či někomu blízkému, kdo se jí neúspěšně snažil dovolat. Namísto toho vytočila vás.“ Detektiv vypadal ještě vyděšeněji. Bylo mu jasné, že se rozhovor točí kolem podivných telefonátů podivným směrem. Než si stačil nechat všechno projít hlavou, Tomsová již vytáčela posledního volajícího...

2

Následovalo dlouhé vyzvánění. Každou vteřinou, kdy sluchátko vydalo mechanické zapípání, napětí dvojice rostlo. Jejich myšlenky vířily vzduchem jako hejno hladových krkavců. Bylo pozdě? Neměli zasáhnout dřív? Kdo byla neznámá a co se s ní stalo? To byly jedny z otázek, na které neměli odpověď alespoň do chvíle, než v sluchátku zarachotilo a ozvalo se tiché: „Haló?“

Tomsová nadskočila a přitlačila si sluchátko k uchu. Detektiv se zvedl ze svého křesla a rychle obešel stůl, aby mu neuniklo slovo.

„Zdravím, tady detektivka Tomsová. Můj nemožný kolega není schopen vést normální konverzaci, proto se vás zeptám já, jste v nebezpečí?“

„Ano.“

Tomsová se vítězoslavně podívala na Jacksona, který naznačoval, ať se vrátí k hovoru.

„Je někdo s vámi?“

„Ano, náš dřež je zcela v pořádku.“ „Jistě, chápu, nemůžete mluvit napřímo. Řekněte mi své jméno. Pomocí policie zjistíme adresu a vyšleme jednotku.“

„Ne, to nejde.“

„Dokážete mi vysvětlit proč?“

„Pamatuješ, jak jsme spolu sledovaly ohňostroj?“

„Neříkejte, že... Mluvíme tu o bombě?“

„Ano a to není vše. Jsem na podobném místě, ale je tu ještě mnohem více lidí než na Silvestra.“

Detektivka naprázdno polkla. Co měla dělat? Ta žena se pravděpodobně nachází venku mezi lidmi. Tomsová se bezradně otočila k Jacksonovi. Pokusila se u něj najít odpověď, ale ten jen bezradně pokrčil rameny.

„Vy mi tvrdíte, že na sobě máte bombu. Vidíte nějaké dráty?“

„Ano, červený kočárek s modrookou panenkou, která má žluté šaty. Myslím, že se jí to bude líbit.“

„Takže tři barvy. Kolik máte času?“

„Nemám.“

„Prosím? Haló, ozvěte se!“

Na druhé straně sluchátka bylo ticho. Tomsová se ještě několikrát pokusila dovolat, ale bez výsledku. Vstala a došla k oknu. Na parapetu se objevila velká kapka – možná bude pršet. „Jste v pořádku?“ zeptal se opatrně detektiv. Nadechla se a roztřeseným hlasem odpověděla:

„Byl to její poslední telefonát.“

1/3 Další na řadě (D. Kunátová, 14)

Posadil jsem se na posteli a prudce oddechoval. Už to tu bylo znovu, zase se mi zdála ta stejná noční můra, jako posledních pár měsíců. Musel jsem se ujistit, že za oknem nikdo není a já jsem tak v bezpečí. Ano, znám jako blázen a zřejmě i jsem, ale není to mou vinou, zřejmě to máme v rodině. Jak jsem už řekl, tohle začalo před pár měsíci, začal jsem bláznit, mít vidiny a šílené noční můry. Můj život byl do té doby poklidný, I když v naší rodině vždy bylo zvláštní napětí kvůli dědovi, který měl stejný problém jako já, ale mnohem větší. Jeho bývalá přítelkyně k nám jednou přiběhla a vyděšeně vykřikovala, že se děda zbláznil. Okamžitě jsme nasedli do auta a jeli k jeho bytu. Když jsme ho našli na sedačce, s prázdným pohledem nám vypravoval, že se ho

už pár dní někdo snaží zabít. Nikdo mu moc nevěřil a po opakujících se záchvatech stresu ho odvezli do místního ústavu. Poslední týden v prosinci nám došel od dědečka dopis, kde nám sděloval, že ho někdo pronásleduje a není v bezpečí. Chtěli jsme ho navštívit, i když mu stále nikdo nevěřil, ale ředitel ústavu návštěvu zavrhl, prý je děda moc nebezpečný a svým chováním by nás mohl ohrozit. Přesně 25.května nám přišla informace o dědově smrti, prý to bylo ze stresu. Ani po smrti jeho pověst blázna neočistili. A pak se to stalo. Tři týdny po jeho smrti jsem začal mít pocit, že mě někdo sleduje, a mít noční můry. Mezi moji týdenní rutinu patřil příchod do mého pokoje a následný útěk, jelikož jsem často vídal za svým oknem zohyzděný ženský obličej. Poslední dny se to však zhoršovalo, vídal jsem tyto přízraky i na veřejnosti. Ale než jsem na to stihl upozornit, byl obličej pryč. Nikomu z rodiny to říct nemohu, bojím se, že skončím jako dědeček, nebo i hůř, než v nějakém ústavu. Jediný člověk, který to ví, je má kamarádka Sheila. Řekl jsem jí to, protože jí věřím, a také proto, že žena, která s dědou žila a následně ho kvůli jeho bláznovství opustila, byla její babička. Jediná věc, co můžu momentálně dělat, je, že se budu snažit ostatním dokázat, že člověk, co mě chce zabít, opravdu existuje a nezhroutit se z toho. I když o svém psychickém stavu také celkem pochybuji. Přestal jsem se zabývat hlubokými myšlenkami, rozhlédl jsem se ještě pořádně po pokoji a vydal se do říše snů.

„Deane, Deane, vstávej už konečně!” Pomalu jsem odlepil víčka od sebe a podíval se na místo, odkud se ten otravný hlas ozýval. „Už zvedni ten svůj zadek a pojd' mi udělat snídani. Jo, a volala sem Sheila” křičela mi moje dvanáctiletá sestra Katie do ucha. Sjel jsem ji otráveným pohledem a spal dál. „Říkala, že ti mám připomenout ten výlet a za deset minut, že je tu.” hlásila mi. „Hmm.” kýval jsem nezúčastněně hlavou. Po pár minutách sladkého ticha mi to došlo. „Sakra, ten výlet, úplně jsem to vypustil!” začal jsem vyšilovat a brát do rukou každý kousek oblečení, který byl alespoň trochu použitelný. „Jo, tohle taky říkala.” smála se mi ta malá příšera. Zarazil jsem se a podíval se na ni s otázkou v očích. „Budeš zmatkovat a hledat věci na poslední chvíli,” hrdelně se smála dál. „Hahaha” ironicky jsem se zasmál a dětinsky na ni vypláznul jazyk. Oplatila mi to a odešla dolů, kam jsem zachviku přiběhl i já s batohem plným baterek a lan. Moje dokonalá sestřička se mi v něm začala samozřejmě přehrabovat. „Bože, to si jdeš v šestnácti letech hrát na horolezce?” podívala se na mě nevěřičně. „Nemáš náhodou lepší věci na práci, než se mi hrabat ve věcech?” vytrhl jsem jí batoh z ruky. „Jistě, ale nejdřív chci svoji snídani!” vystrčila

povýšeně bradu. „Vím, že tvé dovednosti nejsou velké, ale vajíčka bys mohla zvládnout sama.“ odsekl jsem a dával si do batohu malý nožík. „Řeknu mámě, že jsi jí vzal kuchyňský nůž!“ vyhržovala mi. Už jsem jí chtěl oponovat, ale ozval se zvonek. Běžel jsem s batohem otevřít dveře, za kterými byla Sheila v zelených teplácích a neprůstřednou vestou. Nevěřicně jsem na ni pohlédl. „Nikdy nevíš, co se stane.“ oznámila mi pohotově. Protočil jsem nad tím oči a chystal se odejít, když se ozval otravný hlas mé sestry: „A co moje snídaně? Přece nechceš, aby mamka měla tušení o vaší sebevražedný misi.“ „Ale my si jen jdeme hrát na horolezce.“ sladce jsem se na ni usmál a zabouchl dveře. Sheila po mně hodila nechápavý pohled, ale já nad tím jen mávl rukou a pokračoval v cestě. Abych vám náš výlet a zároveň zběsilý úprk z blízkosti mé sestry vysvětlil, před třemi dny, když jsme s rodinou navštívili slavnost zemědělců v našem městě, jsem zahlédl v křoví opět ženský obličej, který mi už pár týdnů ničí zdraví. Samozřejmě, než jsem mamku stihl upozornit, byl pryč, ostatně jako vždy. Všechno jsem řekl Sheile, ale ta nevypadala, že by nějak moc věřila. Ale i tak souhlasila s návštěvou místního dolu, který se nacházel kousek od místa, kde jsem přízrak spatřil, přišlo nám totiž, že bychom tam mohli něco objevit. Dorazili jsme k dolu, kde jsem rozdělal batoh a začal vytahovat všechny mé zásoby baterek. „A pak, že já přeháním. Jedeš sem kempit na rok?“ vysmála se mi. No, neříkám, že jsem toho nevzal trochu více, ale co kdyby byla nějaká vybitá, že? „Ještě mi poděkuješ!“ odsekl jsem. Pomalu jsme vlezli do tmy a kráčeli po kolejích, po kterých vozili dřívě vozíky s uhlím. Na cestu nám svítilo jen malé světýlko, takže jsme každou chvíli zakopávali. Kotníky jsem měl rozedřené, ale to mě netrápilo tolik, jako neustálé kňourání Sheily. „Ahhhh!“ okamžitě jsem posvítil na místo odkud Sheila křičela. Měl jsem před očima všechny možné děsivé scénáře, ale pavouka v jejích vlasech moje představy opravdu nezahrnovaly. Čím dál jsme šli, tím více jsem cítil vlkost ze stěn dolu. Kapičky potu mi tekly po čele a oblečení se lepilo na tělo. „Jestli nás tu něco nesežere, tak rozhodně umřeme vedrem a já rozhodně nemám v plánu skončit jako spálenej popcorn!“ stěžovala si zase. Moc jsem ji neposlouchal a zaposlouchal se do šramotu, který se ozýval ze zatáčky. „Slyšíš to?“ zeptal jsem se Sheily. Zarazila se a po chvíli vyděšeně přikývla. „Zůstaň tady!“ přikázal jsem jí a opatrně se vydal za zvukem. Srdce mi splašeně bušilo, až jsem se bál, že mi vyskočí z hrudi. Vyšel jsem ze zatáčky a nemohl uvěřit vlastním očím. „To snad ne!“ vyštěkl jsem a zčervenal mi obličej zlostí. V rohu stála moje dokonalá sestřička v celé své kráse! „Sledovala jsi nás?“ zařval jsem na ni zlostně. „Promiň, já jsem potřebovala vědět, kam jdete.“ šeptala provinile. „Víš, co se

ti mohlo stát?” obličej mi opět rudnul. „To stejné jako vám, nemáte tu co dělat!” vykřikla. Měl jsem toho akorát tak dost, popadl jsem ji surově za loket a táhl ven. Na Sheilu jsem křikl, že se akce ruší a vydal se s oběma zpět k domu. Celý den jsem byl zalezlý ve svém pokoji a ležel v posteli s nepřítomným výrazem.

K večeru jsem se rozhodl i se svojí náladou pod psa jít ven. Stihl jsem si ještě vyslechnout od Katie to, že jsem blázen, když jdu v deset večer ven, a pak už jsem se konečně ocitl venku na čerstvém vzduchu. Šel jsem po příjezdové cestě směrem k dětskému hřišti, kde jsem se posadil na rozvrzanou houpačku. Koukal jsem se nepřítomně do tmy a myšlenkami byl jinde. Po chvíli bezvýznamného pozorování tmy jsem se zvedl k odchodu. Kráčet jsem po trávníku k domu, když jsem za sebou slyšel šramocení. Se zrchlým dechem jsem se pomalu otáčel a sledoval stín, který se šinul podél keře. Kousek ode mě dopadlo něco ve tvaru lidské postavy. Ztuhlo mi celé tělo a já se nebojácně přiblížil. Když jsem se pořádně zahleděl do šera na onu věc, hrklo ve mně. Na zemi vedle mě ležela umělá postava z obchodu s oblečením, což by nebylo nic strašného, kdyby ta věc neměla rozseklou hlavu a na čele moje jméno. S dalším křupnutím větvičky jsem se s křikem rozběhl pryč. Studený vítr mi bičoval tváře a já už si v hlavě tvořil ty nejčernější scénáře. Když už jsem byl skoro u dveří, za mnou se ozval hlas, který řekl moje jméno. S trhnutím jsem se otočil a spatřil Sheilu opřenou o strom. „Co tu děláš?” zeptal jsem se roztřeseným hlasem. „Volala mi Katie, že ses vydal zřejmě hledat příšeru. Jsi v pořádku?” ptala se mě s ustaraným pohledem. „Jo, já..jasný, ale už půjdu, uvidíme se zítra.” vyhrknul jsem a zapadl dovnitř. Ráno jsem se probudil s opuchlými očima a ochablým tělem. Den probíhal kupodivu klidně, kromě otravných řečí mé sestry. Po večeři jsem se vydal do postele, abych se prospal, ale když jsem se rozhlédl po pokoji, spatřil jsem ten ženský obličej za svým oknem. Protřel jsem si oči a znovu se na okno zahleděl, obličej však zmizel. Povzdechl jsem si a vyčerpáním se svalil do postele.

Byl pátek dopoledne a já se připravoval na pouť, která se konala v našem městě. Abych pravdu řekl, měl jsem tento týden klid jako nikdy. Moje sestra byla na táboře a já nepotkal za těch sedm dní ani obličej, ani nic děsivého. Už je to za mnou, řekl jsem si a dál se připravoval. Někdo mi zatukal na dveře a já se bleskurychle otočil. Stála tam moje sestra s mamkou. „Málem jsem se složil.” řekl jsem a sáhl si na svoje stále rychle bušící srdce. „Nebuď jako malý a pojď, čeká nás pouť!” pokřikovala Katie a běhala mi po pokoji. „No jo, vždyť už jdu.” Odvětil jsem a vydal se s nimi ven. Po

cestě jsme se stavili na hřbitově, kde měl hrob náš tatínek. Položili jsme květinu a sledovali tiše bílý náhrobek. V tento den sem vždycky chodíme, tento den se stala ta nehoda, kterou mám doteď živě před očima. Byly to odpolední hodiny, když jsme se vraceli z výletu po rychlodráze. Sestra si zpívala, rodiče se o něčem přeli a já hleděl zamyšleně z okna. V tom se nám zadní kolo smýklo a my leželi i s autem v příkopu. Co se dělo potom, si už moc nevybavuju, byl jsem celou dobu mimo Jediné, co si pamatuju, je, když nám řekli, že taťka nehodu nepřežil kvůli rozbitým brzdám. Ten pocit prázdnoty si pamatuji dosud. Zatřásl jsem hlavou, abych vystrnadil všechny zlé myšlenky, a vydal se s ostatními směrem k pouti. Po hodině courání, jsem svolil i k návštěvě světelného tunelu, který byl dost úzký na projev mé klaustrofobie, ale co bych pro svou uřvanou sestru neudělal, že? Vlezl jsem tam a co nejrychleji se snažil dostat k východu, kde čekala Katie. To by se ale nesměl tunel začít zmenšovat. Stěny se mi začínaly zarývat do boků a já se zatajeným dechem sledoval, jak se východ uzavírá. „Tohle už by stačilo! Chci ven, začínám se tu dusit!“ moje naříkání bylo naprosto k ničemu. Stěny mi stlačovaly kosti v těle a já měl pocit, že za chvíli budu jako žvýkačka, nebo mi dojde potřebný kyslík. Co je to zase za výmysl? Já nechci umřít! V hlavě se mi honila myšlenka za myšlenkou a já už nemohl ani křičet, jak jsem měl vyschlé hrdlo od vzlyků. Měl jsem mžitky před očima a už se smířoval s koncem, když se stěny prudce otevřely a já vypadl ven. „Co jsi tam dělal? Však tě to mohlo zabít!“ nadávala mamka a já zatím popadal dech. Moje sestra jen stála mlčky vedle a krčila obočí. „Půjdu domů.“ oznámil jsem hned, jak jsem nabral dech, a pelášil po cestě zpátky. Musím to říct Sheile, tohle už je vážné! Dorazil jsem domů a hned vytočil její číslo. „Super.“ mračil jsem se na telefon, který mi oznamoval hlasovou schránku. Odložil jsem mobil a šel najít něco na převázání mé bolavé ruky. Prohledal jsem všechny šuplíky, ale nic jsem nenašel, a tak jsem se vydal podívat ke Katie do pokoje, jestli tam nebude alespoň nějaký šátek. Otevřel jsem poličku pod stolkem a něco mi vypadlo do ruky. „To snad ne!“ vydechl jsem. V ruce mi ležela maska, která mi dělala ze života peklo. Moje sestra?! Proč by se mě pokoušela zabít? S roztřesenýma rukama jsem popadl masku a běžel do kuchyně, kde jsem slyšel přicházející rodinu. „Byla si to ty? Pokoušela ses mě zabít! Však jsem tvůj bratr! Dělalá jsi to i dědečkovi?“ chrлил jsem na ní. Vyděšeně se na mě podívala a svráštla obočí. „O čem to sakra mluvíš?“ tázala se mě. Ukázal jsem jí masku a vyhrkl: „Bylo to ve tvé skříni!“ „Nikdy předtím jsem to neviděla.“ Řekla a začali ji téct z očí slzy. „Tak dost! Nevím o co tu jde, ale jestli se to týká té pouti, tak Katie byla celou dobu se mnou a jen jsme šly pozdravit

Sheilu, nikdo s tím tunelem nic nedělal a už vůbec ne tvá sestra!" vykřikla mamka. Zarazil jsem se a pohlédl na ně nechápavým pohledem. „Ale Sheila odjela včera pryč, sama mi to říkala." Oponoval jsem. „To je blbost! Dneska tam byla a zdravila nás, ale potom někam zmizela." Ozvala se moje sestra. To snad ne, prosím, ať to není takhle. Uvažoval jsem o všem možném, ale o možnosti se Sheilou rozhodně ne. Proč by to dělala? Jaký měla motiv? Nebo se pletu a vrah pořád někde číhá? V hlavě mi pištělo a já se vydal jako opařený do pokoje. Musím se co nejrychleji dostat k Sheile a zjistit podrobnosti. A do té doby se pokusím nezbláznit!

Pohled Sheily

Nastupovala jsem do vlaku směrem do Německa. Sledovala jsem ubíhající krajinu a přemýšlela o mých možnostech útěku. Musím být pryč dřív, než zjistí, že jsem to já! Musela jsem to dělat svému kamarádovi, abych pomstila svoji babičku. Pamatuju si, jak k nám chodila s modřinami a stěžovala si na Deanova dědečka, že je opět opilý a bije ji. Nemohla to už vydržet a já začala s pomstou za ta příšerná léta plná bolesti. Povedlo se a on skončil v blázinci. Babička však neměla dost ani po jeho smrti, a tak jsem jí musela slíbit, že až tu nebude, dokončím, co začala. Jeho syn se odklidil sám, takže já dostala za úkol Deana. Nemyslete si, že bych ho chtěla zabít, to ne, ale trochu ho postrčit mohu. Zato vím, kdo o jeho smrt usiluje, a ten rozhodně na nic nečeká. To je další důvod, proč utíkám, nikdy nevíte, kdy si vás vyhlédne. To on vlastně za vše může. Musíte se mít na pozoru, nikdy nevíte, kde na vás číhá!

1/4Jen pro tvé vlasy (A. Heroutová, 13)

Stromy se chvěly v mrazivém větru. Celý les ležel pod náporem bouře. Uprostřed té spouště se k sobě choulila dvě prochládlá a promočená těla mladého muže a ženy. Oba měli na sobě neformální oděvy a vycházkovou obuv. Momentu, kdy zničeně seděli na kusu padlého kmene v lese, předcházela obyčejný výlet dvou milenců do přírody. Když si užívali spolu strávené chvíle na úsvitu jejich vztahu, zastihla je průtrž mračen. Ztratili směr a z lesa se v takovém počasí nedokázali

vymotat. Vítr se začal uklidňovat, ale četné kapky deště neustávaly v padání z oblohy.

„Říkal jsi, že jdeme na romantickou procházku, ne že jdeme na smrt,“ připomněla dívka svému příteli. Na její vyděšené a zároveň vyčítavé tváři se mísily její slzy s těmi, které jí přidal déšť.

„Copak jsem to mohl vědět?“

„Předpovědi počasí existují.“

„Tak ses na ni měla podívat sama.“ I při hádce se ale nepřestávali objímat, aby se navzájem hřáli.

Kapky z nebe padaly snad ještě hůře než předtím. Přesto muž rozhodl, že nelze čekat, až se prochladí a zemřou. Postavil se a udělal první opatrný krok, v čemž ho žena následovala.

Po nějakém čase se jim podařilo doputovat do malého okrajového městečka. Jednou z jeho dominant byl, k jejich obrovskému štěstí, ne moc drahý hotel. S radostí sáhli do kapsy a ubytovali se tam na noc, jelikož už slunce zapadalo. Konečně se mohli umýt, osušit a zahřát. Povečeřeli u krásně prostřeného stolu a ulehli do měkké postele. Hotel nabízel kvalitu, která v jejich situaci za těch pár korun stála. Zdálo se, že nakonec všechno bude v tom nejlepším pořádku.

Na obloze zářil měsíc ve společnosti hvězd. Přenádherné dívčiny kadeře ležely na polštáři. Poté, co se večer v hotelu upravila, krása jejích vlasů vynikla. Lidé je obdivovali, nestačila počítat komplimenty. Její přítel na vlasy své nejdražší polovičky nedal dopustit. Občas se až zdálo, že randí s hustými plavými prameny, a ne s tou dívkou, která se za nimi skrývá.

Oči mladé ženy se rozevřely do noční tmy. Byla zmatená, než si vzpomněla, jak se na to místo dostala. Po chvíli se ale lekla znovu. Vedle ní nikdo neležel. Mezi

všemi hrůznými scénáři o mimozemském únosu, vraždě nebo nebezpečné náměsíčnosti ji uklidnila myšlenka, že její přítel nejspíš odešel na návštěvu toalety. Neopodstatněná hysterie.

V místnosti vládlo ticho. Přesto se zdálo, jako by někdo kráčet po podlaze. Kdosi, snad bez bot, obezřetně našlapující. Tiché, téměř neslyšné kroky. Spatření tajemné postavy vedle postele dívce vyrazilo dech. „Ahoj,“ pronesla ta postava prostě, jako kdyby přišla v obvyklou denní dobu navštívit dobrou kamarádku. Znělo to jako ženský hlas.

Dívka byla tak vyděšená, že svou odpověď jen zašeptala. „Asi jste si spletla pokoj.“ Čekala, že žena vyhrkne něco jako „No jo!“ a opustí místnost se zahanbenou omluvou.

„Kdepak. Nevíš to, ale potřebuju tě.“ Tajuplná osoba rozsvítila malou stolní lampičku. Ostré světlo bodlo dívku do očí, než se rozkoukala. Poté ji spatřila. Ona zvláštní žena měla na sobě kostkovanou košili a plátěné tepláky, na hlavě nevzhlednou hromádku vlasů. „Ráda bys ještě někdy viděla svoji lásku, že ano?“ zeptala se. Dívka tupě přikývla a v duchu si představovala, co mohlo jejího přítele potkat. A co potká ji...

Osoba se chytila za hlavu a sundala si paruku. Její skutečné vlasy nebyly vůbec žádné, jen holá pleš. Dívka zalapala po dechu, když se její ruka vynořila z kapsy kalhot a třímala nůžky. „Holá hlava není nejvkusnější, nemyslíš?“ řekla jí a pohrávala si s nůžkami v ruce. A dívka musela souhlasit, že to tedy opravdu není. „Proto chci novou paruku. Tvoje vlásky pro mě budou dokonalé.“ Musela to být psychopatka, která stříhá nevinným lidem vlasy a sama je nosí jako paruku. Dívka odmítla. Proč zrovna její překrásné vlasy, proč zrovna ty její? Odpověď byla zřejmá – právě proto, že jsou tak perfektní.

„Když se necháš ostříhat, tobě ani tvému klukovi se nic nestane,“ pokračovala psychopatka s klidem. „Je to všechno, co chci.“

Ale nakonec... Porost hlavy doroste. Pokud je to cesta, jak se z téhle situace oba dostanou v bezpečí, ta oběť za to stojí. Souhlasila.

Žena použila ty nůžky ve své ruce. Během pár minut zběsilého stříhání měla pořádnou hromadu dívčích vlasů. Její nebohá oběť se bála, že jí nůžky zarazí do hlavy, čekala nějaký podvod, ji ale vážně zajímaly jen ty zářivé kadeře. Když skončila, všechny je sesbírala do brašny. „Děkuju. A teď pojď, jestli chceš toho kluka.“

Dívka osobu zastřenou tajemstvími následovala přímo na střechu hotelu. Tam uviděla svého milého, vystrašeného a zmateného stejně jako ona. Rozběhla se k němu bez jediné vteřiny přemýšlení.

„Co se ti to stalo s vlasy?“ tázal se muž poté, co se přestali objímat a on spatřil tu oškubanou hlavu své lásky.

„To je taková hloupá záležitost. Ta ženská mi je ušmíkla. Nesejde na tom, jsme spolu – živí a zdraví!“ Dívka ho popadla za ledovou ruku a táhla ho z chladné venkovní noci zpět dovnitř. Holohlavá žena mezitím zmizela i se svým vzácným úlovkem.

„Zadrž!“ vyjekl muž. Jeho dívka se lekla a pustila mu paži. „Ty vlasy...“

„Použije je na paruku. No co, udělala jsem snad i dobrou věc.“

„Jak můžeš být tak optimistická, když vypadáš jako oškubaná husa?“ Tohle přehnal. Proč takové věci říká? Vždyť ji miluje...

Dívka mohla jen sledovat, jak si mladík balí svých pár věcí z hotelového pokoje. Naposledy se jí kouknul do očí a pronesl: „Já už tě nedokážu milovat. Přišla jsi o

svou jedinečnou krásu.“ Odešel do chladné noci, pomalu se měnící v ráno. Ta psychopatika jí pomohla odhalit falešnou lásku. Nemiloval ji. Žil s ní jen pro její vlasy.

1/5 Ze života hmyzu (A. Hamplová, 15) 3. místo

Rozkaz.

Pracovat. Pracovat. Pracovat.

Co mám za příkaz?

Budovat. Budovat. Budovat.

Vidím trávu. Jdu. Jdu.

Cítím vítr.

Přežiju?

Mám kořist. Otáčím se.

Jdu zpátky. Krok. Stát. Krok.

Jsem doma. Mám kořist!

Nikdo neposlouchá. Musím pracovat.

Rozkaz.

Maminka pečlivě připravovala svačinu. Věděla, že jdou na náročný výlet – první rodinná túra v horách! Děti budou sice unavené, ale budou mít nádherné zážitky. Vzpomínala na svoji první návštěvu hor. Bylo jí pět a rodiče ji vzali na Sněžku. Pamatovala si ten svěží vzduch a příjemnou náladu, která nahoře panovala. Vůbec se nebála, že by snad upadla, ba naopak, chtěla stále výš. Moc doufala, že si děti procházky v přírodě zamilují.

K tomu byla ale zapotřebí pořádná nálož energie! Otevřela ledničku a vytáhla nějaký mazací sýr, šunku, nesměla zapomenout na něco sladkého – vybrala exotické ovoce, po kterém se její dvě ratolesti mohli jen utlouct.

„Děti! Pojdte dolů! Odcházíme!“ zavolala z kuchyně tak hlasitě, aby to slyšeli až v horním patře.

První přiběhl Honzík.

„Co to máš na sobě? Jdeme na výlet, nemůžeš si vzít takové tepláky, bude ti horko!“ rozzlobila se maminka a rychle zaběhla zkontrolovat i Aničku. Už na schodech však viděla část její růžové sukýnky schovávající se za dveřmi.

„Michale, pojď se o ně postarat. Já musím ještě natočit vodu,“ bezmocně se podívala na svého manžela, který také vyšel po schodech nahoru.

Ani on ale nebyl vhodně oblečen, vlastně nebyl připravený vůbec.

„Jak je možné, že máš stále pyžamo?“ rozzlobila se ještě víc a rozhodila ruce.

„Já jsem tady od rána likvidoval ty mravence v koupelně. Nestíhám dělat milion věcí najednou, víš? A měla bys už zavolat toho deratizátora, sami od sebe nezmizí...“ řekl tatínek poměrně klidně a šel se převléct.

„Paráda. Takže my jdeme do přírody a samotné se jí zbavujeme tady doma. Vždyť už bude poledne! Takhle nic nestihneme. Děti mají za chvíli hlad na oběd,“ pomyslela na krásně zabalenu svačinku v pytlíčcích pro každého člena domácnosti, která nakonec přijde vniveč.

„Vždyť já už hned budu hotový. Honzíku, vem si kraťasy, Aničko, ty taky. Jdeme!“ zavolal tatínek z koupelky a mrknul na děti. „Vidíš? Není to tak těžké být mámou. Ale zkus si likvidovat ten hmyz ze záchoda. Mravenců je tam tolik, že už na něj nikdo nebude chtít chodit. Aspoň ho nebudeš muset umývat, jak si pořád stěžuješ,“ zasmál se a natáhl na sebe svítivě červené tričko, o jehož existenci ve svém šatníku neměl doteď ani ponětí.

Maminka už nikoho neposlouchala a jenom zuřila. Nervózně dupala špičkou boty a měla chuť jít na výlet sama. Za pár minut se ale konečně všichni vypravili. Čekala je krátká cesta autem a následné stoupání na rozhlednu.

Rozkaz.

To je to jediné, co každý mravenec vidí. Nesmí zklamat svou královnu, musí ji uctívat a pomáhat. Jediné zahálení by znamenalo zradu a ta se trestá smrtí. Ale kdo by nebyl královně oddaný? Ona je úžasná, náš maják v bouřlivé noci, naše světélko, které nám dává naději. Proto musíme plnit rozkazy.

Každý má nějakou funkci. Dozvěděl jsem se, že určitá hierarchie panuje i u našich sousedů včel, ale o jiné živočichy se celkově moc nezajímám. Stejně jako všichni ostatní. Nejdůležitější je královna.

Naše světélko.

„Mami, já už nemůžu...“

„A já mám hlad!“

Zatím rodina ušla asi čtvrtinu cesty a děti už padají únavou. Je horko, pomalu dochází voda, kterou tatínek používá na svoje osvěžování, a mamince dochází trpělivost.

„Fajn, sedneme si. Ale potom už dojdeme až nahoru, dobře?“ otočí se v kopci a ukáže na pařez, kam si sednou.

Děti propuknou v radostný křik a krvelačně se vrhají na batoh se sladkou svačinkou. Vytahují ovoce a nacházejí i dokonce nějaké ty sušenky. Maminka už všechno ignoruje a nechává je sníst všechno jídlo, přestože ještě asi nedosáhli cíle. Pomohla dětem otevřít zabalené krabičky a pytlíčky a sama si kousla do čerstvého jablka. Nálada se pomalu zvedala, členové výpravy nabírali síly a najednou měli chuť pokračovat v akci. Najednou však světlou chvílku přerušil Aniččin výkřik.

„Au, mami! Mě něco kouslo!“ propukla v pláč a šla se přitulit k rodičům.

„Kdepak tě to kouslo? To je jen nějaký hmyz,“ pohladil ji tatínek po vlasech a poposedl si.

„Vždyť tamhle je mraveniště! Ale jak obrovské... Rychle pryč, než nás sežerou!“ vyskočil Honzík na nohy a utíkal pryč.

„No fuj, zase ti otravní mravenci. Jdu jim rozkopat mraveniště,“ rozhodl se tatínek a pohrozil prstem obrovské hroudě klacků a pohybujících se černých tvorečků.

Maminka jen přikývla a začala balit svačinu, na kterou se mravenci usazovali.

Vůně.

Mňam, mňam, mňam!

Ne, nesmím myslet na sebe. Tohle je pro dobro mraveniště. Cítím sladkost, to potřebují naše malé larvičky. Kamarádi, připojte se! Společně děláme naše mraveniště ještě odolnější a mocnější.

Jen si jdu uloupnout kousek toho jablíčka...

Stačí kousek, ten naberu a odnesu ho domů. Vše pro dobro mraveniště.

Pozor! Vidím ruku. Chce mi ublížit? Já jí nechci ublížit! Ale vše pro dobro mraveniště. Použiji svou obrannou zbraň. Kyselinu mravenčí.

Tak. Teď už mě nic neohrozí. Rychle zpátky do domečku. Královna bude pyšná.

„Tak, dílo je vykonáno. Už si na nás nedovolí, ty potvůrky jedny malé. Shodil jsem na ně velkou větev. Chvilí budou možná naštvaní, ale to nám nevadí. Proč? Protože jsme lidé, kteří vládou celému světu. Nikdo ani nic není silnější než my.“

„Neberte to tak vážně, Michale. Aničko, jsi připravená jít? Teď už opravdu na tu rozhledu dojdeme,“ vzala maminka svou dcerušku za ruku a vydali se na cestu.

Zanedlouho došli na konec cesty, děti ani moc nereptali a ochotně vylezli těch několik desítek schodů nahoru na rozhlednu. Rozhlíželi se po krajině, ukazovali si významné hory a pohoří. Nakonec se ten rodinný nedělní výlet povedl.

Bolest.

Co to jen bylo? Celé mraveniště je zničené! To ten velký muž nahoře! Kde jsou ostatní? Kdo přežil? Co naše dílo? To ne, za všechno můžu já! Má královno, jen jsem chtěl pomoci... Prosím, odpusťte! Králo...královno? To ne, královna je mrtvá!

Je konec, konec všeho. Už žádné rozkazy.

Jen smrt.

1/6Italské překvapení (A. Hrubá, 15)

Byl začátek července a já jsem jako každý rok vyrážela společně s mojí nejlepší kamarádkou na dovolenou. Letos jsme si vybraly Itálii, především kvůli čistému moři a místní kuchyni, na kterou jsme se moc těšily. Cesta letadlem proběhla hladce, stejně tak ubytování na hotel, na který jsme dorazily v 5 hodin odpoledne. Ubytovaly jsme se, a protože byl čas večeře, šly jsme hledat nějakou restauraci. Shodly jsme se na místní pizzerii, obě jsme velké milovnice pizzy a navíc – být v Itálii a nejíst pizzu snad ani nejde dohromady! Vstoupily jsme dovnitř, kde nás do nosu hned uhodila krásná vůně a mně, mimoděk, pořádně zakručelo v žaludku. Jestliže byla pizzerie zvenčí hezká, zevnitř byla ještě hezčí. Na zdech visely obrazy Italských měst, kolem mramorových stolů seděli lidé s různými druhy pizzy před sebou a povídali si. Bylo tu pěkně živo, naštěstí nám ale zbyl volný stůl se dvěma místy v rohu. Posadily jsme se a hned se nás ujal sympaticky vyhlízející číšník, který nám přinesl jídelní lístky. Vůbec jsem těm Italským názvům nerozuměla a když se číšník vrátil s notýskem v ruce, ještě jsem ani neměla vybráno. Kamarádka byla rychlejší, anglicky ho poprosila o šunkovou pizzu. Přikývl a obrátil se ke mně. Nechtěla jsem zdržovat, tak jsem jenom přelétla lístek očima a vybrala první číslo, které jsem viděla. V té rychlosti jsem si ani nevšimla malé notičky, která u toho byla nakreslená. Číšník si mě prohlédl, pak se usmál a řekl něco italsky. Nevím, co to bylo, tak jsem mu jen úsměv hloupě oplatila. Pak si zapsal mou objednávku a anglicky se mě zeptal, kolik mi je let. Nechápala jsem, proč se mě na to ptá. „19“, odpověděla jsem po chvíli zaraženě. Přikývl, něco si znovu zapsal a odešel. Po asi půl hodině se vrátil s objednávkou mojí kamarádky. Moje pizza ale nikde. Uplynulo dalších 20 minut a stále se nic nedělo. Vtom se otevřely dveře z kuchyně a z nich vyšel kuchař, který vezl na vozíku obrovskou pizzu, na které bylo – jak jsem později spočítala – 19 svíček. Za ním se vynořili dva číšníci a tři číšnice, mezi nimi i ten, který nás obsluhoval. Vůbec by mě nenapadlo, že půjdou k našemu stolu, jak jsem si později s hrůzou uvědomila! Kuchař zastavil přímo před židlí, na které jsem seděla

a lehce se uklonil. Potom začal zpívat. Zpíval sice italsky, ale melodii jsem poznala okamžitě. Byla to písnička „Hodně štěstí, zdraví“. Postupně se k němu přidali číšníci i číšnice a co hůř – zpívat začali i lidé sedící okolo stolů. Za chvíli už zpívala celá restaurace a já jsem si začala uvědomovat, co se vlastně stalo. Objednala jsem si narozeninovou pizzu a všichni si myslí, že mám narozeniny! Vyděšeně jsem očima vyhledala kamarádku, která měla co dělat, aby se neudusila smíchem, který zadržovala. Když dozněl poslední ton, všichni začali tleskat a já jsem se snažila na sobě nedat nic znát, když jsem sfoukávala svíčky. Ve skutečnosti bych se ale nejraději hanbou propadla! Naštěstí ta hrůza brzy skončila a když jsem se trochu vzpamatovala a kamarádka se dosyta vysmála, dokázala jsem si svou pizzu vychutnat, i když jsem si musela nechat půlku zabalit s sebou, jak byla velká. Dnes už se téhle příhodě směji, ale od té doby si v každé restauraci dávám pořádný pozor a neobjednávám to, čemu nerozumím!

1/7 Medvědí návštěva (Š. Urban, 12)

Jmenuji se Zora, jsem zebra a bydlím v našem stádu na poušti v Jižní Africe. Teď je období sucha, takže bychom neměli co pít. Ještě, že na to starý zebřák, můj strýc, vyzrál a před tím než toto období nastalo, nachytl dešťové kapky do dvou obrovských kádí, které normálně stojí u nás doma v chodbě a nikdo je nevyužívá. Tu vodu nachytl taky proto, že nám má dnes odpoledně přiletět bílá návštěva až z dalekého severu a aby tedy měli co pít. Ano, slyšíte dobře, i my zebry máme vlastní letiště a aerolinky, které létají do všech přírodních rezervací. Spousta letů se však kvůli celosvětové situaci kolem pandemie zrušila a měli jsme velké štěstí, že jsme vůbec sehnali let z Norska. U nás ve zvířecím světě těch případů nemáme tolik jako vy, ale v televizi máma sleduje zprávy, kde pořád říkají, že i u zvířat to trochu vzrůstá. Taky, že máme doma spousty banánových listů, které si v případě, že pan lev, vládce této rezervace, ležící v Jihoafrické republice rozhodne, že si je musíme navázat přes pusy, aby se to dále nešířilo.

Přípravy na příjezd našich známých ledních medvědů probíhají v plném proudu. Maminka zebřice připravuje avokádovou pomazánku s citrónem, bratranec Zoe drží ve svých kopýtkách koště a zametá světnici a tetička Zoja smaží ryby. „Bůh ví, co tam v tom Norsku lední medvědi jedí, vsadím na to, co z telefonu vím a prostě udělám

lososy,“ přemýšlela nahlas teta a začala si zpívat nějakou písničku, které stejně nikdo nerozumíme. Zoja tvrdí, že to je její vlastní vymyšlená řeč, ale nikdo jí to nevěří. Zkrátka všichni něco dělají a připravují se všechny možné pochutiny z toho dalekého severu. Například včera jsem s bratrem dojel autem do Nidlu pro nějaké krabí tyčinky. Je to prostě růžové rybí maso zabalené do válečku a medvědi to prý milují. Přijde mi, že žerou všechno z ryb a aby taky ne, vždyť žijí na těch ledových krách v moři. Jim stačí si strčit hlavu do vody a tam si jednoduše uloví nějakou tu potravu a je hotovo. Už po chvíli jsem věděl, že jsem do obchodáku s bratrem neměl jezdit. U pokladny totiž seděla hyena psovitá, která měla náušnice, růž na rtech a dokonce i gelové nehty. „Ahoj krásko,“ neváhal můj bratr Zee a hyenu pozdravil. „U všech zeber, to bude na dlouho,“ pošeptal jsem si sám pro sebe a chytil se za ouška. „Čauky kocoure,“ odpověděla hyena a divně se usmála. Ale bratrovi se to asi líbilo, protože vycenil zuby také. Hyena pokladnu uzavřela a dlouhou frontu poslala na jinou. Dlouho se tam se Zeem bavila a pak dokonce odešli někam za dveře. A však za chvíli zase přišli. Brácha v ruce držel kousek účtenky, kde bylo napsáno nějaké telefonní číslo. Cestou do auta jsem s ním nemluvil a dělal, jako že trucuju. „Co to bylo za kozu,“ pustil jsem se do něj hned, jak jsme nastoupili do auta. „Žádná koza ty chuligáne, to je Hannah,“ bránil se. „Ježíš, tak se nezblázni,“ zašeptal jsem. Byl jsem na něj našťvaný a celou cestu jsem vztekem ani nemluvil. Ale teď se pojdme vrátit zpět k přípravám na návštěvu ledních medvědů. Letadlo už je na cestě. Medvědi tu budou za tři hodiny. Ryby jsou hotové a teď se celý dům musí uklidit. To mám na starosti já. Vytřít, vyluxovat, umýt prach a tak dále. Mně to problém nedělalo, ale už úplně vidím svojí mladší sestru, jak se rozbřečí, až ji řeknu, ať mi jde pomoci. A i to se stalo.

Po hodinách uklízení, jsme konečně jeli na letiště pro lední kamarády. Museli jsme si za auto zapřáhnout vozík, protože by se medvědi na normální sedadla nevešli. A navíc budou u sebe v kádi mít vodu, která se bude pořád ochlazovat, aby se u nás v Africe nevypařili. Z radaru jsme se dozvěděli, že letadlo s kamarády už přistálo. Jeli jsme jen chvíli a už viděli letadlo od Zebra Airways, stačilo pouze zatočit a už jsme tam byli. Museli jsme jet na cargo terminál, protože na velké zvířata jako je medvěd bílý nemají zkrátka kapacitu a tak je dali tam, kde se obvykle vozí náklad. Otevřeli jsme vozík, pan nosorožec nám pomocí zvedacího vozítka pomohl naše příbuzné vysunout nahoru a jeli jsme domů. Medvídkům vlály uši a voda z kádinek, ve kterých medvědi seděli, cákala metry vysoko. Když jsem se na ně podíval střešním okénkem auta, bylo

to jako v nějakém detektivním filmu, jak se vždy chmýří pampelišek honí po zemi, tak tady zase všude létala sněhově bílá medvědí srst. Hrozně mě bavilo, jak měli tím tlakem zakloněné hlavy dozadu a jak jím plandali uši. Strýce dokonce chytil záchvat smíchu. „Chňo, chňo Chňo.“

Když jsme dorazili domů, teta je přivítala smaženým lososem. Udělali tam z toho takový ceremoniál. Na kolečkách medvědi jeli po sametově červeném koberečku, bratr se strýcem a tátou všude rozhazovali kvítky růží a bylo to jako na nějaké svatbě. To víte, byla to ohromná návštěva, to se jen tak nevidí, lední medvědi v Africe. I přes kádě, se stále chladící vodou, jim už teď bylo obrovské vedro. Medvědi museli ze slunce pryč: „Půjdeme dovnitř,“ ihned mě při pohledu na roztékající kamarády napadlo. „Jojo, super nápad, ale jak je do baráčku dostaneme?“ namítla o něco chytřejší sestřenice Zuzu. To byla těžká otázka, my zebry nepotřebujeme tak velký průchod jako medvědi a i kdyby se jim sundala nádrž tak by to nešlo. Tak to byl průser. On vlastně nikde blízko není stín, kde by nebylo teplo. To nás ale také mohlo napadnout dopředu. Každý z nás se chytil za bradu a asi 10 minut jsme dumali dále co s tím. A najednou tatínek říká: „Vždyť se asi deset kilometrů odtud nachází velký baobab, kde žije Heldegurda Opičáková, která je vždy moc milá a já si myslím, že by nám piknik pod ním mohla povolit.“ „Super nápad,“ vyloudil ze sebe méďa jménem Běďa, kterému se už začala od slunce pařit sněhová srst a prokouřil při tom oči. „Ale jo Běďo, to ještě zvládneš,“ řekla o dost hlubším hlasem medvědice Severnice. Běďa po dlouhém přemlouvání jeho manželky přikývl a tak jsme se všichni vydali deset kilometrů směrem k největšímu baobabu široko daleko. Spousta zeber už nemohla, protože tlačilo dřevěnou nádobu plnou vody a plnou medvědů. Medvědí kamarádi totiž nemohli jít sami po svých tlapách, protože by je pouštní písek opařil. Nakonec se to nějak zvládlo a došli jsme k paní Opičákové. Zakleпали jsme na dřevo stromu. „Dobchý den,“ vylezla malá opička s rudou prdelkou, to byl asi potomek paní Heldegurdy. „Čau kámo, hele můžeme si tady pod vaším stromem udělat menší piknik? Okamžitě potřebuji stín, už se mi paří kulky,“ vrhnul se mezi nás Běďa. „Můchžeš, můchžeš, mně to nevádí, maminka doma není, ale uchčítě by vám to povolila.“ „Tak děkujeme moc,“ odpověděli jsme všichni jednohlasně, aniž bychom se tak domluvili. Jídlo bylo výborné, medvědům moc chutnalo. „Ty jo, ale já zpáteční cestu k vám nezvládnou, už to nedávám, mám takový instinkt, že by to se mnou seklo a hned po smrti se nechci válet ve vodě,“ začala Severnice. „No jo, jenže mami, mně se taky nikam nechce,“ křikla

Zuzu na moji tetu. Tak jsme museli poprosit pana Opičáka, aby nám půjčil jeho počítač, že přebukujeme letenky, a že odlet změníme z letiště, které je pár minut chůze pěšky odtud. Letenky jsme změnili a teď už jen zbývá dotlačit medvědy na letiště, kde je předáme do přepravního terminálu a oni si odletí zase domů do zimy. Zpět z letiště jsme na Zuzino přání jeli autem pana Opičáka, který nás hodil až domů.

Návštěva se z tragédie proměnila na krásnou procházku a s medvědy jsme si to náramně užili. Doufám, že šťastně doletí domů a že jim se návštěva líbila také. Naše rodinka teď jde spát a těšíme se, až se s nimi zase uvidíme.

1/8 Drželi jsme při sobě (T. Schillerová, 14)

Nebudu tu začínat žádným bylo nebylo, protože to není tak úplně pohádka, jako pohádka to sice začíná, ale ne všechno tak končí.

Potkali se na zastávce jako dva neznámý lidé, hodili se do řeči, ale nikdo z nich nemohl tušit jak to dopadne. Začali si psát, posílat fotky, občas zašli i ven, ale co bylo to hlavní, oba tu pro sebe byli ať se dělo cokoliv. Byly takový ti nerozluční kamarádi, co vidíte ve filmech, co se znají chvíli, ale rozumí si jako by se znali celý život. Jak čas plynul, stávali se z nich ti nejlepší kamarádi, stačili si oni sami a hlavně v sobě navzájem měli podporu, jen obyčejný den a přitom jim celý život změnil. Ona se do něj ale zamilovala a možná tím se to celé pokazilo, celé dva dlouhé roky to držela v sobě, nedávala nic znát a nikdo o tom nevěděl, ten jeden den byl pro ni osudným. Šly pít, bála se, bála se, že svoje city dá najevo, nechtěla, ale alkohol dělá své. Všechno plynulo v pohodě, pořád se otevírali nové flašky a postupně se jí to začalo vymykat z rukou, řekla mu to, řekla mu to vše co k němu cítí, v její štěstí nebo možná neštěstí? on její city opětoval. Začali spolu chodit a byli krásný pár, všichni jim to přáli a oni byli šťastní, i přesto, že spolu chodili, pořád se chovali jako ti bláznivý kamarádi na začátku, bavili se se všema a nebyli takový ti, co odkopnou všechny jen aby mohly být spolu. Chodili normálně ven, neměli co skrývat a za co se stydět. Začalo se to mezi nimi ale kazit, nikdo neví z jakého důvodu, ale vinu na konci měli oba, protože nebojovali, z toho nezlomitelného přátelství se z nich začali pomalu stávat cizinci, kterým z toho všeho zbylo jen pouze fotek a pár vzpomínek. Přestaly si psát, dokonce se už jeden druhému vyhýbal, jako by se mezi nimi stalo něco, co je opravdu zasáhlo. Jeho jsem viděla pořád, dokonce si našel i novou holku, ale ji jsem viděla jen málo, kdykoliv jsem se snažila s ní spojit, nechtěla, šlo na ní vidět, že ji to

opravdu vzalo. Ten jeden den, do teď si pamatuju jak to bylo, šla jsem nakoupit a potkala jsem ji, ta bolest v jejích očích kterými se na mě podívala ta byla nepopsatelná, chtěla jsem se jí jen zeptat co se děje nebo jí říct, že to bude v pohodě, ale nestihla jsem ani promluvit a byla pryč. Jen jsem viděla jak běží pryč, někam daleko, jak to její slabé tělíčko, které bylo čím dál slabší mizí za panelovým domem, nevěděla jsem, co se stalo, co ji tak ranilo, ale utíkala pryč. Ztratila se všema před očima a nikomu se nelíbilo, co se s ní děje. Uběhlo pár týdnů, možná i měsíců a přišla mi od ní zpráva, děkovala za všechno, že i přes to, že mě několikrát odmítla, snažila jsem se aby jí bylo líp, děkovala za momenty, které jsme spolu zažili, děkovala za to, že já jediná s ní zůstala. Byla jsem ráda, že je zase zpátky, že je to zase ona, myslela jsem, že je zpátky, že si to už uvědomila a bude zase tady, ta usměvavá hodná holka, to naše sluníčko jak jsme jí říkali. Utvořila skupinu ve které nám všem, kteří jsme byli v té staré partě i s ním, všem nám poděkovala a omluvila se i jemu za její chování, omluvili se vlastně sobě navzájem. Psali jsme si dlouho, co je nového po našem rozpadu, co se v našich životech odehrálo a tak podobně, mohlo být okolo desáté večer, když napsala, že jde spát a že teď už bude všechno dobrý. Byla jsem tak ráda, že ji máme zpátky, těšila jsem se až půjdeme zase všichni ven a společně pokecáme, ale to jsem nevěděla, že bude vše jinak. Ráno mě probudil můj telefon, volalo mi neznámé číslo, hovor jsem vytípla, protože nezvedám cizí čísla, řeknu si, když bude něco potřebovat, zavolá znovu a o pár minut později opravdu znovu zavolalo. Mým ještě rozespalým hlasem jsem se slušně zeptala, kdo takhle brzo ráno o víkendu ruší můj spánek, ale to, co v telefonu zaznělo mě dostatečně probralo a nějaký spánek byl rázem pryč. Na druhé straně se ozval hlas Nataliiny mámy, jediné, co mi v tu chvíli byla schopná říct byly tyhle dvě slova na která nikdy nezapomenu "je mrtvá". Rychle jsem vylezla z postele, oblékla jsem se a vyrazila směr její dům, všude okolo byla policie a sanitky, všechno mi to došlo.. Proto nám včera večer děkovala a navzájem si odpustili, chtěla odejít s klidem na duši a chtěla aby si to on nedával za vinu. Její mamka sotva popadala dech, ani žádné rozloučení nebo něco, co by aspoň kus vysvětlovalo nezbylo, všichni ale dobře věděli, co se stalo. Mohl za to on, on ji natolik ublížil, že už neměla sílu bojovat a ztratila dech. Když jsme to s její mamkou dořešili, volala jsem všem, zda by si na mě udělali čas, sešli jsme se u našeho oblíbeného místa, které jsme našli, byla to taková malá kaplička v kouzelném lese. Všem jsem to řekla, ale oni mi nevěřily, dělali si srandu z toho, že je určitě někde schovaná a že to není hezká sranda, všichni ji po té dlouhé době chtěli vidět a nebyli jediní, ale bohužel už to nešlo. Když viděli, že se delší dobu

nic neděje,propadli v pláč,měla ještě celý život před sebou,ještě toho mohla tolik zažít. Ale nemohla jsem mu to vyčítat,potřebovali jsme se teď všichni vzájemně vybrečet na ramenou a né se hádat,kdo za to může. Uběhl asi týden a přišel den D,její pohřeb,šli jsme na něj všichni,přece jen to bylo naposledy,co ji můžeme dát naše sbohem,bylo to pro nás těžký a možná díky tomu jsme se zase rozpadli,nedrželi jsme jako parta,každý se odstěhoval někam jinam a žil svůj život.Jedna věc nám ale zůstala,každý rok přesně v deset hodin ráno jsme se scházeli u té kapličky. Postupem času se nás scházelo stále méně a zapalovali jsme pořád více svíček,poslední dva roky už sem chodím jen já a zapaluju všech devět svíček za ty,kteří odešli tam nahoru. Čekám,kdy si vezmou i mě a budeme zase všichni spolu jako to bývalo za starých časů.

1/9 Umí hvězdy signalizovat? (A. Lebedová, 14) 1. místo

Mám dotaz

“Josefe, takhle to už dál nejde. Musíš dát prostor i svým spolužákům a také mě. Takhle bychom se daleko nedostali. Stále se hlásíš a stále se na něco ptáš. Já moc dobře vím, že se věcem chceš upřeně podívat do očí a detailně je pochopit, ale tady jsi teprve na základní škole. Tyto věci nemáme v osnovách, ale za to tam jsou jiné, které kvůli tvým otázkám nestihnu probrat. Tak dej ruku dolu a pokračujeme.”

Josef se sklíčeně posadil a s lesknoucími se kapičkami u očí dal poslušně ruku dolů. Byl celé třídě jen pro smích. Nevěděl, ale proč. Buď to bylo tím, že mu učitelka neodpověděla na otázku, anebo že měl v očích slzy. A přitom chtěl být jen o něco chytřejší. Nepovažoval to za něco špatného, ale spolužáci a učitelka nesdíleli stejný názor jako on.

Když přišel po náročném dni ze školy domů, nebylo mu moc do smíchu, ba naopak. Jeho milovaná maminka Hanna se ho zeptala jako každý den:

”Josífkou, jak ses měl ve škole? Máš hodně domácích úkolů?”

“Ale jo šlo to.” odpověděl rozpačitě Josef. “Úkolů moc není, tak já je u dělám co nejdřív, abych mohl pomáhat tátovi.”

“Dobře” odpověděla mu maminka.

Josef si ze stolu vzal jeden kousek bábovky od paní Pinkasové. To byla jejich sousedka a s jeho maminkou nejlepší přítelkyně. Poté odešel do svého pokoje si udělat úkoly ze školy.

Úkoly moc těžké nebyly, ale Josefovi ležela v hlavě stále ta jedna a ta samá otázka jakou položil paní učitelce. “Umí signalizovat hvězdy?”

Stále nad tím musel přemýšlet. Nevěděl odpověď, ale proto, že mu paní učitelka odmítla odpovědět. Říkal si:

“Koho bych se na to mohl zeptat? Kdo by mohl znát odpověď? Maminka? Ta asi ne. Ona ví, co se dává do bábovky nebo do polévky, ale o hvězdách neví asi nic. A co třeba tatínek? Ten asi také nic vědět nebude. Ví toho sice víc než maminka, ale tohle vědět asi nebude. Nejspíš by mi na to řekl, co se zabývám, takovými hloupostmi jako je tato.”

Rozhodl se tedy jít za dědečkem, který měl prý kdysi kamaráda hvězdáře, tudíž by to vědět mohl. Rychle vběhl do kuchyně za maminkou. “Maminko, maminko, mohl bych navštívit dědečka Davida a babičku Sáru.” Maminka mu na to odvětila: “Jdeme k nim v neděli na oběd. Co bys jim potřeboval?”

“Potřeboval bych se dědy na něco zeptat.” odpověděl Josef.

“No to snad do neděle počká Josífku.”

“No právě, že nepočká.”, řekl Josef ukvapeně. “Mám na dědu strašně důležitou otázku, ohledně hvězd a nevydržím to. Chtěl bych znát odpověď co nejdříve.” Maminka se pousmála a odpověděla mu. “Nemůžeš být tak netrpělivý. Víš přece, co se říká: Trpělivost růže přináší. A stejně jako růže, která až za čas rozkvetne, i ty se až za čas dozvíš odpověď. Takže až v neděli.”

“No jo, ale nikdy si člověk nemůže být jistý, že mu růže rozkvetne, tak ani já si nemůžu být jistý, že se dozvím odpověď”, řekl Josef.

“No takhle to už na tom světě chodí. Nikdy si člověk nemůže být ničím úplně jistý.”

Smutně pokrčila rameny a pokračovala ve své původní činnosti dál.

Josef byl zklamán. Myslel si, že už dneska bude znát odpověď na tuto otázku, ale teď si bude muset počkat až do neděle.

Někdy cesta za odpovědí na otázku vyžaduje čas. Někdy se dokonce musí čekat i roky, aby se potvrdily či vyvrátily určité teorie. Někdy je cesta k odpovědi těžká, nerovná a strmá, a to se člověku chce dokonce vzdát a přestat hledat odpověď, která by ho uspokojila. Ale to by žádný člověk neměl sám sobě dovolit, aby přestal hledat odpověď na svou otázku. Jelikož, když se jí konečně dozví, má potom pocit, že ví vše, že zná vše. Čím byla cesta pro odpověď těžší, tím je pocit lepší a spokojenost sám se sebou větší.

Neděle

”Strašně moc se těším na dědečka.”, říkal Josef

mamince, když kráčeli úzkou uličkou k dědečkovu domu. Když jsme přišli dovnitř, bylo tam velmi rušno. Kromě rodiny Josefa přišla i teta ze strejdou a malými dvojčátky.

Oběd byl vydatný a hlavně výborný. O kuchařském umění babičky nebylo pochyb, ale vždy se uměla překonat.

Když oběd skončil a skončilo i poobědové kafičko se zákuskem, sedl si děda do svého křesla a Josífek šel hned za ním. Mezitím se zbytek rodiny zabýval malými dvojčátky a choval si je. Josef se zeptal dědy: “Dědečku, mám na tebe takovou otázku. Myslíš si, že můžou signalizovat hvězdy?”

Dědeček se na něj nechápavě podíval skrze své tlusté a kulatá brejličky a zeptal se ho: “Co jsi Josífkou říkal?”

“No jestli můžou signalizovat hvězdy? Takový ty věci, co v noci svítí na nebi.”

“Ale já přece vím co je to hvězda. Ale moc nerozumím tomu, jak to myslíš”, odpověděl dědeček.

“No tak jak to říkám. Prostě jestli můžou signalizovat hvězdy?”

“No,”, odpověděl děda. “Tato otázka může mít spoustu úhlů pohledu a tudíž spoustu odpovědí. Každý člověk může vnímat hvězdy jinak.”

“Jak to dědo, myslíš?”

”Většina věcí má dvě strany. Jako papír. Na jedné straně může být veselý obrázek a na druhé smutné psaní. Málo kdy má věc stejný význam, jako měla při prvním dojmu. Proto by nikdy, nikdo neměl dělat urychlené závěry, aniž by si to před tím pořádně promyslel a počkal, co přinese čas.”

Cesta domů

Od dědečka se vracel jen Josef s maminkou. Tatínek tam zůstal na výpomoc s dřevem a uhlím, které bylo potřeba na zimu důkladně připravit.

Cestou Josef s maminkou potkávali své známé a Josífek si všiml, že někteří z nich mají na levé straně kabátu přišité žluté, šesticípé hvězdy. Josefovi to nešlo do hlavy. Vůbec tomu nerozuměl a říkal si: “Proč to ty lidi nosí a proč zrovna hvězdu? A proč naši kamarádi nebo příbuzní?” Nedalo mu to a musel se maminky zeptat nahlas.

Zavalil maminku tolika otázkami, které začínaly slovem 'Proč', až se polekala. Zmateně Josífkovi odpověděla: "Prr, Prr, nemůžeš na mě takhle rychle a tolik otázek najednou."

"No, tak mi to prosím vysvětlí postupně", podotkl Josef upřímně.

"No", začala rozpačitě maminka, "jsou znamením pro ostatní, že jsou Židé. I my máme doma svoje hvězdy už připravené, abychom si je mohli našít na kabáty a nosit je."

Josef si díky maminčině odpovědi uvědomil, že se to může týkat otázky, kterou položil dědečkovi. Raději se maminky zeptal: "Maminko, a budou tyto hvězdy něco signalizovat?"

"To zatím nikdo neví", odpověděla sklíčeně a zároveň úzkostlivě maminka.

Josefa tato odpověď samozřejmě neuspokojila, ale vzpomněl si, co mu maminka říkávala o trpělivosti. Proto se rozhodl na odpověď odhodlaně čekat.

Na signál smrti čekal několik měsíců.

1/10 Příběh o chlupatém štěstí (K. Honalová, 11)

Jednoho dne si pro Whita přišla jedna paní. White je kocour. Bílý, chlupatý kocour – asi chápete. Ta paní je spisovatelka, takže píše knížky a že jich napsala hodně. A taky má ráda kocoury, to je snad jasné...

No a proto zanedlouho přišel Bluetwo a White měl najednou brášku. White z toho neměl moc radost, ale pak si zvykl. Hráli si spolu a bylo to vlastně docela fajn. A pak, za pár měsíců, našla Radka na ulici No name. A už byli tři. Tři mušketyři.

Ale Radka pracovala v knihovně a tak přes den nebyla doma a když byla v knihovně, tak White a Bluetwo si hráli, ale No name byl plachý, takže většinu času trávil pod

gaučem. Ani jsem vám neřekla, kolik jim vlastně je. White – 10 roků, Bluetwo – 6 roků a No name – 2 roky.

Jednoho dne přišla Radka ke kamarádovi Františkovi a jeho dceři Klárce. František a Klárka si pořídili pejska Grace. Když k nim Radka přišla, tak se do Grace zamilovala. Grace už jsou dva roky. Grace byla moc hravá, ale taky kousala a škrábala, když byla malá. Teď už to ale nedělá. Už je z ní docela velká psí slečna.

Kocouři ale žárlili. A tak, když se jednou Radka vrátila domů, tak byl doma strašný bordel. Všude rozsypané granule, vylitá voda, rozházené hračky. Když to viděla, myslela si, že tam někdo hodil bombu. Kocouři ale jakoby nic. White ležel na parapetu, No name byl schovaný pod gaučem a Bluetwo si hrál s plyšovou hračkou. Oni byli hodní. To ten pes. Ten to udělal. Určitě.

Jenže...

Radka měla sbírku starých panenek. Měla jich asi pět nebo šest. Stály hezky vyrovnané na skříni. Vyrovnané? Teď vyrovnané nebyly. Byly popadané, jedna spadla až na zem a rozbila se. Ostatní se válely na skříni jako poházené kuželky. Ha! Copak pes umí vylézt na skříň?

Radka se zlobila. Ale ne dlouho. Protože přece jen, na štěstí se vlastně zlobit nemůžete...